

NOVÉNA KE SV. JOSEFOVI

ZA OBNOVU NAŠÍ RODINY, FARNOSTI A ZA NÁVRAT ČESKÉHO NÁRODA DOMŮ KE SVÝM KOŘENŮM

Svatý Josef patří k nejuctívanějším církevním postavám vůbec, je patronem rodin, dětí, mládeže a sirotků; panenství a celibátu; dělníků, řemeslníků, tesařů, dřevorubců, truhlářů, kolářů, inženýrů, hrobníků, vychovatelů; exulantů; ochráncem v nouzi a přímluvcem za dobrou smrt. Je ochráncem církve katolické, patronem Čech a mnoha měst a obcí, kde mají kostel sv. Josefa, jemu zasvěcených bratrstev a řeholních společností (karmelitáni),

Atributy: tesařské náčiní (např. pila, sekera, úhelník), někdy rozkvetlá hůl (podle apokryfů byl takto zvolen za Mariina muže); často je zobrazován s malým Ježíškem v náručí a s lilií jako symbolem čistoty; jako stařec; jak pracuje s Ježíšem v dílně; u jesliček v Betlémě a na jiných výjevech z Ježíšova dětství.

Osnova

- Ranní modlitba
- večerní čtení a meditace na každý den (9 dní = novéna)
- každý všední den novény – půst od masa a sladkostí
- modlitba (min.) 1 desátku růžence
- dle možnosti manuální práce pro dobro bližních
- účast na mši svaté ke cti sv. Josefa (19. 3.) zpověď a dobré předsevzetí

Ranní modlitba

*Milý svatý Josefe, prosíme Tě za přímluvu u Tvého a našeho Ježíše,
vypros nám u Něj ochranu pro naši rodinu,
za ukončení dalšího šíření Covidu 19,
a za návrat a nápravu normálního života.*

*Prosíme za uzdravení duše i těla pro všechny, kteří to potřebují,
za obnovu naší farnosti (obce) a státu
a za návrat českého národa ke svým kořenům, ke Kristu a k jeho Matce.
Amen*

Modlitba Papeže Lva XIII. po desátku růžence

K tobě svatý Josefe, přicházíme ve své tísní. A když jsme vzdávali o pomoc tvou přesvatou snoubenku Pannu Marii, tak i od tebe s důvěrou žádáme ochranu pro lásku, která Tě pojila s nejsvětější Pannou a Bohorodičkou Marií a pro otcovskou lásku, s kterou jsi objímal Dítě Ježíše, pokorně prosíme: shlédni na dědictví, které Ježíš Kristus svou krví vykoupil, a přispěj nám v našich potřebách svou mocnou přímluvou.

Pečlivý strážce svaté rodiny, opatruj vyvolený lid Ježíše Krista. Odvrát od nás, laskavý otče, všechnu nákazu bludů a zkaženosti. Náš mocný ochránce, pomáhej nám z nebe v tomto boji s mocnostmi temna a jako jsi kdysi vysvobodil Ježíše z nebezpečí života, tak nyní braň Boží církev proti úkladům nepřátel a každému protivenství.

Nás pak všechny ustavičně ochraňuj, abychom podle Tvého příkladu svatě žili, zbožně zemřeli a dosáhli věčné blaženosti v nebi. Amen.

Večerní čtení a meditace

1. den novény sv. Josef v písmu svatém...

Sv. Josef, tesař z Nazareta, z rodu krále Davida, byl zasnouben s Pannou Marií, která také pocházela z Davidova rodu.

„Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve, než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít.

Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: ‚Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého.... Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův, a přijal svou manželku k sobě.‘“ (Mt 1.18–24).

Při sčítání lidu za císaře Augusta musel Josef i s Marií jít do města Betléma, odkud pocházel jeho rod, aby se tam dal zapsat. V Betlémě se však pro těhotnou Marii nenašlo lůžko v žádném domě, a tak Josef v nouzi upravil stáj v jeskyni za příbytek, kde se pak o půlnoci Marii narodil syn Ježíš. Tam také byli andělem posláni pastýři, aby se právě narozenému králi, očekávanému Mesiáši, poklonili a donesli jeho rodičům dary pro dítě – mléko, kožešiny a pleny.

Čtyřicet dní po narození Ježíše se vypravil Josef s Marií do Jeruzalémského chrámu obětovat svého jednorozeného syna Ježíše. Jako oběť přinesli pár holoubat, oběť nejchudších věřících. V Betlémě také navštívili svatou rodinu tři mudrci, kteří obdarovali Ježíše zlatem, myrhou a kadidlem.

„Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.‘ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta.“ (Mt 2,13–14).

„Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.‘ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: ‚Bude nazýván Nazaretský.‘“ (Mt 2,19–23)

„Jeho rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo 12 let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nepozorovali. V domnění, že je ve skupině (poutníků), ušli den cesty; (teprve potom) ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho.

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: ‚Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!‘ Odpověděl jim: ‚Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?‘ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.“ (Lk 2,41–51)

Josef zemřel, naprosto v tichosti, pravděpodobně ještě před zahájením Ježíšovi veřejné činnosti. V evangeliu je nazván spravedlivým.

2. den novény

Svatá Terezie z Avily o sv. Josefovi:

... Nikdy mne nepřitahovaly jisté pobožnosti, jimž se někteří oddávají, zvláště ženy, jež jsou plny nevímjakých obřadů, které se jim tak líbí; já je nikdy nemohla snést. Nakonec se ukázalo, že byly nicotné a zaváněly pověrou. Já si naopak zvolila za svého přímluvce a patrona slavného sv. Josefa a svěřila jsem se mu s nadšením.

Tento můj otec a ochránce mi pomohl v nesnázi, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných, daleko těžších, v nichž šlo o mou čest a o spásu mé duše. Viděla jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy větší, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych ji hned nedostala. A je to úchvatné vzpomínat na velkou přízeň, kterou mě Pán zahrnul, a na nebezpečí pro duši i tělo, z něhož mne vysvobodil na přímluvu tohoto požehnaného světce.

Jiným světcům, zdá se, Bůh dovolil, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva sv. Josefa se vztahuje na všechny. Tím nám Pán dává pochopit, že jako mu byl na zemi poddán, kde mu jako pěstoun mohl rozkazovat, tak i nyní v nebi udělá vše, oč ho požádá. To zakusily i různé jiné osoby, které se mu na mou radu svěřily. Mnoho jiných se stalo jeho ctiteli nedávno, protože zakusily tuto pravdu.

Pečovala jsem o to, aby se jeho svátek slavil s co největší slávou. Je sice pravda, že jsem do toho vkládala víc marnivosti než ducha, neboť jsem chtěla, aby se vše konalo s vybranou svědomitostí, ale úmysl byl dobrý. Ostatně právě to byla moje zhouba, že sotva mi Pán udělil nějakou milost podniknout něco dobrého, zamíchala jsem do toho mnoho nedokonalostí a chyb. Bůh mi odpustí, že jsem pro špatné věci, vybrané způsoby a marnivost vyplývala tolik úsilí a píce.

Sama jsem mnohokrát zakusila, jak veliká je přízeň sv. Josefa, a proto bych chtěla, aby se o tom všichni přesvědčili a byli jeho ctiteli. Nepoznala jsem člověka, který by ho opravdu ctil a prokazoval mu nějakou službu, aniž by rostl ve ctnosti. On totiž nesmírně pomáhá tomu, kdo se mu svěřuje. Už po několik let ho vždy prosím na jeho svátek o nějakou milost a vždycky jsem vyslyšena. A jestliže má prosba není zcela správná, on ji zaměří k mému většímu dobru. Kdo nemá učitele, který by ho naučil, jak se má modlit, zvol si za vůdce tohoto slavného světce a nezmylí se.

Pozn. 1 – Sv. TEREZIE OD JEŽÍŠE, též zvána z Avily, nebo Velká (aby se nepletla se sv. Terezičkou od Ježíška), vlastním jménem Teresa de Cepeda y Ahumana (1515–1582) španělská šlechtična, řeholnice, reformátorka, zakladatelka mnoha karmelitánských klášterů a učitelka Církve. Tereziiny spisy patří k nejvýznamnějším dílům křesťanské mystiky. V chrámu sv. Petra je možno vidět slavnou Berniniho sochu „Extáze sv. Terezie“, která zobrazuje její mystický zážitek. Její nejznámější kniha „Život“ (La vida, před r. 1567) – vlastní životopis, je stále vydáván a čten.

3. den novény

O prvním utrpení sv. Josefa (vypráví Panna Maria ve vidění Marie Valtorty):

„I můj Josef měl své utrpení. A začalo v Jeruzalémě, když se přesvědčil o mém stavu ... Jen výhradně pro svatost mého chotě Josefa si zachovalo tak důstojnou a ztajenou formu, že dokonce po staletí prošlo téměř bez povšimnutí. Ó, naše první Utrpení! Kdo vylíčí jeho tichou vnitřní mocnost? Kdo vylíčí mou bolest, když jsem zjistila, že Nebesa mě dosud nevyslyšela a Josefovi tajemství neodhalila?

Že o něm nevěděl, jsem pochopila ihned, když jsem viděla, že se ke mně chová s pouhou prostou uctivostí jako obvykle. Kdyby byl věděl, že v sobě nosím Slovo Boží, byl by se tomuto Slovu v mém lůně poklonil a projevil Bohu příslušnou úctu. Určitě by to neopomenul vykonat a stejně i já bych tyto projevy neodmítla přijmout, neboť by nebyly určeny mně, ale Tomu, který byl ve mě, kterého jsem nosila jako Archa úmluvy desky Zákona a vázy s manou.

Kdo by vylíčil můj boj s malomyslností, která se mě snažila srážet a přesvědčit mě, že jsem Pánu důvěřovala nadarmo? Ó, věřím, že to byla Satanova zběsilost! Cítila jsem, jak mě zachvacuje pochybnost a natahuje svoje chapadla, aby uvěznila mou duši a zastavila ji v její modlitbě.

Pochybnost, pro ducha tak nebezpečná, smrtelná. Smrtelná, protože je prvním útokem nemoci, která se jmenuje zoufalství a proti které se duch musí vzepřít ze všech sil, aby nebyl svědkem toho, jak hyne jeho duše a ztrácí Boha. Kdo by mohl vypovědět přesnou pravdu o Josefově bolesti, o jeho myšlenkách, o zmatku jeho citů?

Jako loďka zachvácená velikou bouří se octl ve víru protichůdných myšlenek těch nejstrastiplnějších a nejkrutějších úvah. Vše ukazovalo na to, že je mužem zrazeným svou ženou. Připadalo mu, že se kvůli ní hroutí jak jeho dobré jméno, tak úcta lidí. Už se viděl, jak si na něho ukazují prstem a jak je předmětem soucitu celého kraje. Už viděl, jak před zřejmostí skutku umírá láska i úcta, které pro mě měl. Zde jeho svatost září ještě více než moje a já o tom ve své lásce manželky přináším svědectví, neboť si přeji, abyste milovali mého Josefa, tohoto moudrého a opatrného, trpělivého a dobrého muže, který není vzdálen tajemství Vykoupení, se kterým byl důvěrně spojen, protože své bolesti i sebe sama použil právě pro ně, a tak zachraňoval Spasitele za cenu vlastní oběti a svou velkou svatostí.

Kdyby byl méně svatým, byl by jednal lidsky a obžaloval by mě jako cizoložnici a dal mě ukamenovat, a tak dal zároveň se mnou zahynout i plodu mého hříchu. Kdyby byl méně svatým, Bůh by mu nedal Světlo, které by ho vedlo v takové zkoušce. Ale Josef byl svatý. Jeho duch, naprostá čistota, žil v Bohu. Milosrdná láska v něm byla žhavá a silná. A svým milosrdenstvím vám zachránil Spasitele, jak proto, že mě neobžaloval před staršími, tak i proto, že všeho zanechal na popud okamžité poslušnosti a odvedl Ježíše do Egypta.

Několik málo dní, ale strašlivých Josefovým i mým utrpením, prvním, které jsem měla podstoupit. Neboť jsem rozuměla jeho utrpení a nemohla ho s něho nijak sejmout, měla-li

jsem zůstat věrna Božímu příkazu, který mi řekl: »Mlč!« A když jsem po našem příjezdu do Nazareta viděla, jak mě opouští po lakonickém pozdravu, shrbený a zestárlý 39 v tak kratičké době, když jsem viděla, že ke mně nepřichází, jak míval ve zvyku, říkám vám, mé děti, mé ubohé srdce zakoušelo ostrou bolest.

Uzavřena ve svém domě, sama, v domě, kde mi vše připomínalo Zvěstování a Vtělení a kde mi vše přivádělo do srdce vzpomínku na Josefa spojeného se mnou v neposkvrněném panenství, musela jsem vzdorovat malomyslnosti, úskokům Satanovým a doufat, doufat, doufat. A modlit se, modlit se, modlit se. A odpouštět, odpouštět, odpouštět Josefovi jeho podezření, jeho revoltu pohoršeného spravedlivého.

Mé děti: je třeba doufat, modlit se, odpouštět, abyste od Boha obdrželi, že zakročí ve váš prospěch. I vy máte žít své utrpení. Zasluhujete si to pro své hříchy. Učím vás, jak ho překonat a proměnit v radost. Doufejte bezmezně, modlete se bez nedůvěry, odpouštějte, aby vám bylo odpuštěno. Boží odpuštění, mé děti, bude pokojem, po kterém toužíte."

Pozn. 2 – MARIE VALTORTA je italská vizionářka (1897–1961) Posledních 28 let svého života byla trvale upoutána na lůžku. V letech 1943–1947 na něm napsala desetisvazkové dílo o životě Ježíše Krista, který jí dal vidět nejdůležitější události ze svého života i života své Matky pod názvem „Poema o Bohu Člověku“. V češtině vyšel z tohoto díla dvousvazkový výběr v překladu Františka Persse „Život Panny Marie a Život Pána Ježíše“. Sv. otec Pio řekl Elise Lucciové, která je jej ptala na názor na toto dílo: „Nejen doporučuji, ale příkazuji vám je přečíst“! K dílu se kladně vyjádřil i papež Benedikt XVI.

4. den novény

Vidění Marie Valtorty Svaté rodiny v Egyptě: Nepochybuji o tom, protože vidím poušť a pyramidu. Vidím docela bílý domeček, který má jen přízemí. Ubohý dům velmi chudých lidí. Zdi jsou stěží omítnuty a zalíceny vápnem. Domek má dvoje dveře, jedny vedle druhých; vedou do jediných dvou místností...

Obydlí je uprostřed malého písčitého pozemku oploceného rákosem zapíchaným do země, slabou ochranou proti zlodějům. Rákosový plot činí silnějšími a méně ubohými popínavé rostliny, připadajícími jako skromné svačce... Po jedné straně kvetoucí jasmínový keř a keřík obyčejných růží. Pozemek, byť vyprahlý a ubohý, je trpělivě obdělán a změněn v zahradu. Uprostřed pod velkým stromem a který vrhá trochu stínu na tento pozemek spálený sluncem a domek, je několik záhonů s ubohou zeleninou. Ke stromu je přivázána černobílá koza, která hryže a přežvykuje listí několika větví, hosených na zem.

A tam, na rohoži rozložené na zemi je Dítě Ježíš. Připadá mi, že má dva roky, nejvýš dva a půl roku. Hraje si se dvěma opracovanými kousky dřeva, které vypadají jako ovečky nebo koníčky, a s hoblinami bílého dřeva, kroutícími se méně než jeho zlaté vlasy. Svýma buclatýma ručkama se snaží tyto dřevěné náhrdelníky dát zvířátkům kolem krku. Je hodný a usměvavý. Velmi krásný. ...

(Maria) po chvíli vstane a skloní se nad Dítětem; nazouvá mu sandálky a pečlivě je zavazuje. Pak ho pohladí a políbí na hlavě a na očích. Dítě žvatlá a ona mu odpovídá, ale slovům nerozumím. Pak se vrátí ke svému stavu; přes plátno a osnovu přehodí plachtu, vezme stoličku, na které seděla, a odnáší ji do domu. Dítě ji sleduje pohledem, ale nevymáhá si pozornost, když je ponecháno o samotě. Je vidět, že práce skončila, a že nastává večer.

Slunce se sklání k obnaženým písčinám a za vzdálenou pyramidou vzplane na obloze úplný požár.... Vidím, že před domem je plot přerušen venkovskou mříží. Maria ji otevírá a vychází na ulici. Je to ubohá ulice na konci města nebo nějaké obce, tam kde začíná venkov. Je to cesta s několika dalšími domky, stejnými jako tento a s ubohými zahrádkami. Nikoho nevidím.

Maria hledí směrem k centru, jako by někoho očekávala, pak zamíří k nádrži nebo nějaké studni, která je o několik metrů výše a nad kterou palmy vytvářejí kruh stínu. Vidím, že na tomto místě je země pokryta zelenajícími se rostlinami. Zde vidím, jak ulicí přichází nepřilíš vysoký, ale zato silný muž. Poznám Josefa, který se usmívá. Připadá, že má nejvýš čtyřicet let. Jeho vousy jsou husté a černé, kůže spíše opálená, oči tmavé. Tvář počestná a příjemná, tvář vzbuzující důvěru.

Jakmile spatří Ježíše a Marii, přidá do kroku. Na levém rameni má jakousi pilu a nějaký hoblík a v ruce nese ostatní pomůcky svého řemesla, odlišné od dnešních, ale ne příliš. Zdá se, že se od někoho vrací z práce. Má na sobě hnědý oděv, sahající mu nad nártu a s rukávy po lokty. Kolem pasu kožený řemen...

Když se všichni tři setkají, Josef se skloní a nabídne Dítěti jablko. Pak rozevře náruč. Dítě nechá svou Matku a vrhne se do Josefovy náruče a zaboří se do ní hlavičkou. Ten ho políbí a sám dostane polibek. Je to výjev plný něžného citu. Zapomněla jsem říci, že Maria vzala Josefovi nářadí, aby mohl Dítě volně obejmout. Pak Josef, skloněný do podřepu, aby byl na Ježíškově úrovni, se opět pozvedne, vezme opět do levé ruky nářadí a pravou rukou drží v náruči malého Ježíška.

Zamíří k domu, zatímco Maria jde s amforou k prameni. Když Josef vejde na zahrádku, postaví Dítě na zem, vezme Mariiin stav a poklidí ho, pak podojí kozu. Ježíšek to všechno pozorně sleduje a dívá se na Josefa, jak zavírá kozu do malého přístavku na jedné straně domu.

Nastává večer. Pozoruji rudý západ, který se nad pískem zabarvuje do fialová, zatímco horký vzduch se tetelí. Pyramida připadá temnější. Josef vstupuje do domu do místnosti, která je zřejmě dílnou, kuchyní i jídelnou dohromady. Druhá je zřejmě vyhrazena k odpočinku, ale já tam nevidím.

Na úrovni podlahy je hořící ohniště a je zde i pracovní stůl, stolek, stoličky, poličky s několika kusy nádobí a dvěma olejovými lampami. V koutě Mariiin stav. Je zde veliký pořádek a čistota. Příbytek velmi chudobný, ale velmi čistý.

Maria se vrací s amforou a zavírá dveře, neboť rychle padá noc. Místnost je osvětlena lampou, kterou Josef rozsvítil a umístil na svůj pracovní stůl, nad nímž se ještě sklání k práci na nějakých maličkostech, zatímco Maria připravuje večeři. Místnost ozařuje i oheň. Ježíšek se ručkama drží stolu a s hlavou vzhůru pozoruje, co Josef dělá. Pak se pomodlí. Samozřejmě nečiní znamení kříže, ale modlí se...

Maria má Ježíška na klíně a dává mu pít kozí mléko. Namáčí do něho kousky chleba vyříznutého z kulaté střídky, jejíž kůrka je černá. Je to nejspíš žitný nebo ječný chléb, hodně tmavý a obsahující mnoho otrub. Josef jí současně chléb i sýr, kousek sýra a mnoho chleba.

Pak Maria Ježíška posadí proti sobě na malou stoličku. Přinese vařenou zeleninu... Když si nabral Josef, jí i ona sama. Ježíšek jí pokojně své jablko a usmívá se a odhaluje přitom své malé bílé zoubky. Jídlo končí olivami nebo datlemi...

5. den novény

Hledání ztraceného Ježíše podle Marie Valtorty: Chrám v dny svátku. Davy vstupují a vycházejí branami hradeb, procházejí nádvořími, atrií a portály a mizí v té či oné z budov umístěných na různých úrovních, na kterých je rozmístěno zastavení Chrámu. A zde vstupuje také za tichého zpěvu žalmů skupina Ježíšovy rodiny....

Josef se pak oddělí, doprovázen Synem, a prochází nádvořími v opačném směru; v jednom místě odbočí a vstoupí do rozsáhlé síně, která má vzhled synagogy... Hovoří s jedním levitou, ten mizí za pruhovaným závěsem a vzápětí se vrací se staršími kněžími. Aspoň si myslím, že to jsou kněží. Určitě jsou to učitelé Zákona, a tedy pověřeni ke zkoušení věřících. Josef představuje Ježíše...

Po úspěšné zkoušce přejdou do ještě větší síně a více vyzdobené. Zde Ježíšovi nejprve zkracují vlasy. Josef si kadeře schovává. Pak přepásají jeho červený oděv dlouhým pásem, který mu několikrát obtočí kolem těla. Připevňují mu řemínky na čelo, paže a plášť. Upevňují je jakýmisi sponkami.

Pak zpívají žalmy a Josef dlouhou modlitbou chválí Pána a svolává na Syna všechno požehnání... Obřad je u konce. Ježíš vychází s Josefem. Vracejí se na místo, odkud přišli. Shromáždění mužů rodiny. Kupují a obětují beránka, a pak se zaříznutou obětí se připojují k ženám. Maria políbí svého Ježíše. Řeklo by se, že ho už neviděla léta. Prohlíží si ho, když teď má oděv a účes muže. Pohladí ho. Vycházejí.

Ježíš promlouvá: „Teď pohleď na Mariinu bolest, když se spojily skupiny mužů a žen. Vidí, že nejsem s Josefem. Nevzkypí tvrdými výčitkami vůči svému manželu. Učinily by tak všechny ženy. Učinily by to i pro mnohem méně, zapomínajíce, že muž je vždycky hlavou rodiny. Ale bolest, která se projevuje na Mariině tváři, proniká Josefovým srdcem víc než jakákoliv výčitka. Nenechá se unést dramatickými scénami. Jiné ženy by to učinily pro mnohem méně, aby si jich lidé povšimli a litovali je.

Ale její vnitřní bolest je tak zřejmá – celá se rozehvěje, zbledne v obličejí a oči se rozšíří - že vzbuzuje více soucitu než scéna plná pláče a křiku. Už necítí únavu ani hlad. A přesto už má za sebou dlouhou cestu a dávno nejedla! Ale všechno nechá. Lůžko, které bylo připraveno, i jídlo, které bude právě rozděleno. Vrací se nazpět. Je večer a padá noc. Nevadí. Každý krok ji vede zpět k Jeruzalému. Zastavuje karavany, poutníky, vyptává se jich.

Josef ji následuje a pomáhá jí. Den zpátečního pochodu a pak úzkostné hledání po městě. Kde, kde jen může být Ježíš? A Bůh dopustí, aby po dlouhé hodiny nevěděla, kde mě hledat. Hledat dítě v Chrámě nemělo smysl. Co by mohlo dítě v Chrámě dělat? S největší pravděpodobností se ztratilo ve městě a vrátilo se do jeho centra, hledalo matku a vzbudilo pozornost dospělých, kněží a ti se pokusí vyhledat rodiče a rozvěsí po dveřích cedule. Ale nikde žádné upozornění.

Nikdo ve městě o tom dítěti neví. Krásné? Plavovlasé? Vzrostlé? Ale to se může říci o tolika dětech! Bylo to příliš málo k ujištění: »Viděl jsem ho, byl tady nebo tam«! Potom po třech dnech, symbolu tří dnů její budoucí úzkosti, konečně Maria, na konci svých sil, vejde do Chrámu, prochází nádvořími a vestibuly. Nic. Běží, běží, ubohá Maminka, tam, kde slyší dětský hlas. I ovečky svým bečením jí připadají jako hlas tvora, kterého hledá.

Ale Ježíš nepláče. Učí. A tu pojednou Maria zaslechne ve skupině osob jeho drahý hlas, který říká: »Tyto kameny se pohnou...«. Pokouší se prodrat davem, a konečně se jí to podaří. A tam stojí její Syn mezi doktory. Maria je opatrná Panna, ale tentokrát zármutek zvítězil nad zdrženlivostí. Všechny zábrany padly. Běží ke svému Synovi, obejmě ho a snese dolů se židle a postaví na zem. Zvolá: „Ó, proč jsi nám to učinil? Už tři dny tě hledáme.

Tvá Maminka umírá žalem, Synu. Tvůj otec je vyčerpán únavou. Proč, Ježíši?“

Po tom, Který ví, se neřádá »proč«. »Proč« k jeho způsobu jednání. Těch, kteří jsou povoláni, se neptáme, »proč« všechno zanechali, aby následovali Boží hlas. Byl jsem Moudrost sama a věděl jsem. Byl jsem povolán k poslání, a tak jsem ho plnil. Nad pozemským otcem i matkou je Bůh, Božský Otec. Jeho zájmy přesahují naše zájmy, jeho city jsou před všemi ostatními. Říkám to své Matce. Ukončuji poučování doktorů poučením Marie, Královny doktorů. A nikdy na to nezapomněla.

Do srdce jí vstoupil sluneční paprsek, zatímco mě držela za ruku, pokorná a poslušná, ale má slova jí zůstala v srdci. Pod nebem projde hodně slunečných nebo zamračených dnů za těch jednadvacet let, po něž ještě budu na zemi. Jejím srdcem projde mnoho radostí i bolestí a pláče, ale Maria se už nikdy neotáže: »Proč, můj Synu, jsi nám to učinil?« Poučte se z této lekce, vy, domýšliví lidé.“

6. den novény

Smrt sv. Josefa, jak ji viděla ve svých zjevení Marie Valtorta

Zatímco se (Ježíš) zabývá (v dílně) sestavováním něčeho, co mi připadá jako části kola, spěšně vstupuje Maminka...a běží k Ježíšovi. Má na sobě tmavomodrý šat a je prostovlasá.

Úzkostně volá Syna a uchopí ho rukama za paži pohybem vyjadřujícím bolestnou prosbu. „Och, Ježíši, pojď, pojď. Necítí se dobře!“ Říká to chvějícími se rty a její zarudlé unavené oči se lesknou slzami....

Josef už přišel docela k sobě. Oživeným pohledem se usmívá na Ježíše a tiskne mu prsty. Na jeho úsměv Ježíš odpoví také úsměvem a pohlazením prstů. Skloněn nad svým pěstounem Ježíš potichu pokračuje.... „Děkuji ti, můj otče, jménem svým i své Matky. Byl jsi mi spravedlivým otcem a Věčný ti světil péči o jeho Krista a jeho Svatou Archu. Byl jsi pochodní zapálenou pro něho a pro Plod posvěceného lůna jsi měl Srdce milosrdné lásky. Jdi v pokoji, otče. Tvá vdova nebude bez pomoci. Pán všechno uspořádal tak, aby nezůstala sama. Běž, říkám ti, v pokoji do místa svého odpočinku.“

Maria pláče s tváří zabořenou do pokrývek, jimiž je přikryto Josefovo chladnoucí tělo. Ježíš spěchá poskytnout mu poslední službu, neboť dýchání se zeslabuje a pohled zamlžuje.

(Ježíš počne odříkávat žalm)

*Blaze muži, který se bojí Hospodina,
který má velkou zálibu v jeho přikázáních...*

Jeho spravedlnost trvá na věky věků.

*Září v temnotách jako světlo řádným lidem,
je milosrdný, dobrotivý a spravedlivý.*

Jeho spravedlnost trvá na věky.

Jeho moc se pozvedne k slávě. (Ž 111)

*„Ty budeš mít tuto slávu, otče. Brzo přijdu a vyvedu tě s patriarchy,
kteří tě předešli, ke slávě, jež tě očekává. Nechť tvůj duch při mých slovech jásá.“*

*Kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího,
žiješ v ochraně Boha Nebeského.*

Vysvobodil mne z osidel lovců a zlých slov.

Přikryje tě svými křídly

a pod jeho peřím najdeš útočiště.

*Nepřihodí se ti nic zlého...
Vždyť svým andělům přikázal o tobě,
aby tě střežili na všech tvých cestách.
Po zmiji a hadu budeš kráčet,
šlapat budeš po lvu a drakovi.
Protože jsi doufal v Pána,
říká ti, ó, otče, že tě osvobodí a ochrání.
Protože jsi k němu pozvedl hlas,
vyslyší tě, bude s tebou při tvé poslední zkoušce.
Oslaví tě po tomto životě
a dá ti spatřit už v tomto životě jeho Spásu. (Ž 90)*

„A dá ti vystoupit do druhého života skrze Spásu, která tě nyní utěšuje a která brzo přijde, opakuji ti to, sevře tě v božském objetí a vezme tě se sebou v čele všech patriarchů tam, kde je připraven příbytek pro Božího Spravedlivého, který mi byl požehnaným otcem. Předejdi mě a řekni patriarchům, že Spása už přišla na tento svět a že Nebeské království jim bude brzo otevřeno. Jdi, otče, nechť tě provází mé požehnání.“

Ježíš pozvedá hlas, aby pronikl až k Josefovu duchu, který se noří do mlh smrti. Konec je bezprostřední. Stařec už dýchá jen stěží. Maria ho hladí. Ježíš se posadí na okraji lůžka. Obejme a přitiskne k sobě umírajícího, ten se uvolní a pokojně zesne. Scéna je plna slavnostního míru. Ježíš znovu uloží Patriarchu a obejmě Marii, která se ve vrcholném okamžiku přiblížila k Ježíši v srdcervoucí bolesti.

7. den novény

Sv. Josef v papežských encyklikách

Na svátek Neposkrvněného početí Panny Marie, 8. prosince 1870, vyhlásil blahoslavený papež **Pius IX.** Na žádost biskupů celého světa, sv. Josefa za Ochránce svaté Církve „v těchto nejbolestivějších časech“, kdy „Církev ze všech stran obkličují nepřátelé a sužují těžké pohromy, a to až do takové míry, že bezbožní lidé si myslí, že ji už přemohly pekelné brány.“

Papež **Lev XIII.**, kterému v roce 1884 bylo zjeveno, že satanovi bude daný čas, ve kterém může ve zvýšené míře škodit Církvi, ustanovil ve své encyklice *Quamquam pluries*, kterou veřejně vyhlásil na svátek Nanebevzetí Panny Marie, 15. srpna 1889 zvláštní místo i sv. Josefovi. „V období napětí a těžkostí – zejména, když se zdá, že temné síly se dopouštějí obrovského bezpráví – bývá v Církvi zvykem utíkat se zvláště vroucně a vytrvale k Bohu, jejímu Původci a Ochránci, prostřednictvím svatých – a to zejména Přeblahoslavené Panny Marie, Matky Boží – jejíž záštita byla vždy nejúčinnější.“

„Vidíme, jak se víra, základ všech ctností, v mnoha lidech ztrácí; vidíme, jak chladne milosrdná láska; mladá generace je denně vystavena stále větší mravní a názorové zkáze; na Církev Ježíše Krista ze všech stran útočí ať už otevřeně nebo lstí; Nejvyšší pontifik se ocitl uprostřed nelítostného boje a samotné základy náboženství se podrývají s troufalostí a drzostí, která každý den nabírá na intenzitě. Tyto věci se už staly tak notoricky známými, že musíme upozornit na dno, ke kterému společnost v těchto dnech klesá, nebo na názory, které vnášejí chaos do smýšlení lidí. Za těchto tak nešťastných a problematických

okolností nestačí pouze lidské prostředky; proto je nezbytné obrátit se na jediný zdroj pomoci, který bude účinný – na Boha.“

„Boží dům, který Josef spravoval s autoritou otce, chránil mezi svými zemi nevšedně se rodící Církev. Ze stejného důvodu, pro který je Nejsvětější Panna Matkou Ježíše Krista a zároveň Matkou všech křesťanů, které „porodila“ na vrchu Kalvárii uprostřed nevýslovných muk, ze kterých se zrodilo naše Vykoupení, je i Ježíš Kristus takřkajíc prvorozeným z křesťanů, kteří se stali díky jeho vykupitelskému dílu jeho adoptovanými bratry. Proto i tento svatý patriarcha (Josef) shlíží na velké zástupy křesťanů, které tvoří Církev, jako na svěřené obzvláště do jeho péče; hledí na Církev jako na rodinu, s nekonečným počtem členů, rozšířenou po celé zemi, nad kterou si udržuje díky tomu, že je ženichem Panny Marie a pěstounem Ježíše Krista, svou otcovskou autoritu. Proto je jen přirozené a správné prosit svatého Josefa, aby tak jako naplňoval všechny potřeby Nazaretské rodiny a chránil ji, přikryl i nás nyní svým pláštěm Boží ochrany a bránil tak Církev Ježíše Krista.“

Svatý otec **Lev XIII.** proto ustanovil novou modlitbu ke sv. Josefovi, která se má modlit po posvátném růženci:

K tobě svatý Josefe, přicházíme ve své tísní. A když jsme vzdávali o pomoc tvou přesvatou snoubenku Pannu Marii, tak i od tebe s důvěrou žádáme ochranu

Pro lásku, která Tě pojila s nejsvětější Pannou a Bohorodičkou Marií a pro otcovskou lásku, s kterou jsi objímal Dítě Ježíše, pokorně prosíme: shlédni na dědictví, které Ježíš Kristus svou krví vykoupil a přispěj nám v našich potřebách svou mocnou přímluvou.

Pečlivý strážce svaté rodiny, opatruj vyvolený lid Ježíše Krista. Odvráť od nás, laskavý otče, všechnu nákazu bludů a zkaženosti. Náš mocný ochránce, pomáhej nám z nebe v tomto boji s mocnostmi temna a jako jsi kdysi vysvobodil Ježíše z nebezpečí života, tak nyní braň Boží církev proti úkladům nepřátel a každému protivenství.

Nás pak všechny ustavičně ochraňuj, abychom podle Tvého příkladu svatě žili, zbožně zemřeli a dosáhli věčné blaženosti v nebi. Amen.

8. den novény

Úloha sv. Josefa ve Fatimském zjevení:

Po slunečním zázraku, v době, kdy vrcholilo poslední zjevení Panny Marie, třem malým pasáčkům v malé vesničce Fatima na západě Portugalska se zjevil i svatý Josef. Páter John de Marchi popisuje toto zjevení ve své knize Pravdivý příběh o Fatimě takto:

„Nalevo od slunce se objevil svatý Josef s Ježíškem v náručí. V zářivých oblacích ho bylo vidět do půl pasu, dostatečně na to, aby bylo zřetelně vidět jeho pravici, kterou spolu s Ježíškem, udělal třikrát znamení kříže nad světem.

Když to svatý Josef udělal, zjevila se napravo od slunce Panna Maria v celé své zářivé nádheře, oděná do bílo-modrého roucha ... Náš Pán, již tak nesmírně urážený hříchy lidstva..., mohl velmi jednoduše v ten památný den zničit celý svět. Náš Pán však nepřišel, aby ničil, ale aby zachránil. Pán zachránil svět v ten den skrze požehnání svatého Josefa a skrze lásku Neposkvrněného Srdce Panny Marie k jejím dětem na zemi.“

Oficiální zpráva biskupa z Leirie: „Sluneční úkaz z 13. října 1917, který byl v tehdejších novinách popisován, byl pro všechny nejúžasnějším zážitkem. Učinil nejhlubší dojem na všechny, kteří měli to štěstí, že jej mohli zažít.

Děti přesně předpověděly den i hodinu této události. Zpráva se rychle rozšířila po celém Portugalsku. Navzdory chladu a dešti přišly tisíce a desetitisíce. Staly se očitými svědky tohoto posledního zjevení a všech úkazů na slunci, k nimž došlo na počest Královny nebe a země. Tento úkaz nebyl přirozený. Nezaznamenala jej žádná hvězdárna, nepředpověděli jej astrologové. Pozorovali jej lidé všech zaměstnání, všech vrstev, věřící i nevěřící, reportéři nejvýznamnějších novin. Viděli jej lidé ze vzdálenosti mnoha kilometrů. Každé tvrzení, že šlo o davovou sugesci je zcela nesprávné.“ (Pastýřský list z 13. 10. 1930).

Jeden z očitých svědků, profesor Dr. Almeida Garrett z Coimbrы, vylíčil tuto podívanou těmito stručnými větami:

„Slunce kroužilo stejnou rychlostí. Současně se odpoutalo od oblohy a blížilo se – rudé jako krev – k zemi. Zdálo se, jako by hrozilo, že svou žhavou, obrovskou tíží vše rozdrtí. Tato událost se odehrála během deseti minut. Byla pozorována do vzdálenosti 30–40 km. Zajímavá byla rovněž ta skutečnost, že mezi 70.000 lidmi se našli někteří, kteří tento úkaz sami nepozorovali, ale všimli si reakce ostatních.“

Varování Panny Marie z Fatimy:

... Viděli jste peklo, kam upadají duše ubohých hříšníků. Aby byly zachráněny, chce Bůh zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají to, co vám řeknu, mnohé duše se zachrání a navrátí se jim pokoj. Válka (1. světová) se schyluje ke konci; nepřestanou-li však urážet Boha, začne během pontifikátů Pia XI. jiná, ještě horší...

Aby se jí zabránilo, budu žádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné přijímání o prvních sobotách. Budou-li přijaty moje požadavky, Rusko se obrátí a bude mír; když se tak nestane, rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování církve. Dobří lidé budou mučení, Svätý otec bude muset hodně trpět, mnohé národy budou zničeny. Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svätý otec mi zasvěť Rusko, které se obrátí, a světu bude dopřáno údobí míru...

Poselství fatimského zjevení mají někteří teologové za uzavřené, ale vzhledem k neutuchajícímu utrpení světa, který se nadobro vzdal Boha, zvyšujícím se mezinárodnímu napětí a signálům dokládajícím pokusy o nastolení další diktatury... mají andělé ze závěru třetího fatimského tajemství svou číši stále v ruce:

„Pod dvěma rameny kříže stáli dva andělé, každý s křišťálovou nádobou v ruce, zachycovali krev mučedníků a zalévali jí duše, které se přibližovaly k Bohu.“

A slova anděla s planoucím mečem: POKÁNÍ! POKÁNÍ! POKÁNÍ, jsou stále v platnosti...

Celý – nezkrácený – text fatimských tajemství i s oficiálním teologickým komentářem najdete zde: <http://www.cm-fatima.cz/m/zjeveni-ve-fatime-17/>

9. den novény

„Patris corde“ – závěr a shrnutí apoštolského listu papeže Františka věnovaného sv. Josefu:

... Cílem tohoto apoštolského listu je zintenzivnit lásku k tomuto velkému světcí, která nás povede k tomu, že budeme vzývat jeho přímluvu a napodobovat jeho ctnosti a jeho elán. Specifickým posláním světců je totiž nejen dělat zázraky a poskytovat milosti, nýbrž přimlouvat se za nás u Boha, jako to dělal Abraham a Mojžíš a jako to dělá Ježíš „jediný prostředník“ (1 Tim 2,5), který je u Boha Otce naším „přímluvcem“ (1 Jan 2,1), jenž „je stále živ, aby se za nás přimlouval“ (Žid 7,25; srov. Řím 8,34).

Svatí pomáhají všem věřícím, kteří „jsou tedy povoláni a zavázáni k svatosti a k úsilí o dokonalost ve svém stavu.“ Příběhy světců jsou konkrétním důkazem, že evangelium lze žít. Ježíš řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29). Stejně tak oni jsou příkladem pro život hodný následování. Svátý Pavel vybízí doslova: „Budte takoví, jakým jsem já!“ (1 Kor 4,16). Svátý Josef to říká svým výmluvným ztišením.

Svátý Augustin si při pohledu na příklad tolika světců a světic klade otázku: „To, co dokázali tito lidé, ty nedokážeš?“ A tak dospěl k definitivnímu obrácení, když zvolal: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásno tak dávná, a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval!“ Nezbyvá, než vroucně prosit svatého Josefa o tu největší milost: o své obrácení.

Na něj se obracíme svou modlitbou:

*Bud' zdráv, ochránce Vykupitele
a snoubenče Panny Marie!
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
do tebe Maria vložila svou důvěru;
s tebou Kristus dorostl v muže.*

*Svatý Josefe, buď i naším otcem
a ved' nás cestou života.
Vyprošuj nám milost, milosrdenství a odvahu,
a ochraňuj nás před každým zlem.
Amen.*

Dáno v Římě u sv. Jana v Lateránu dne 8. prosince 2020, v osmém roce mého pontifikátu
FRANTIŠEK

Celý text listu najdete zde:

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/201208undefinedpatris-cordeundefined-undefined-apostolsky-listvenovany-sv-josefu>

Dne 11. 3. 2021 sestavila z textů dostupných z veřejných zdrojů M. Bahníková, Stará Boleslav